

en „Administrationen forfatningsmæssig tilkommende Naadighed“ til at anbringe Statens Grundeieendomme i Kunstbygninger, vides ikke at være paastaet i nogen Statslære.

Spøger man derimod Hjemmelen for den flete Mhendelse der, hvor den bør søges, i Finantslovens § 10. Kl. 4, vil man forgyves lede efter Noget, der kunde fortolkes som en Fuldmagt til at opgive noget af Pladsens og Ruinens Salgsværdi uden Vederlag. I Finantsloven for 1869—70 findes den her hørende Post blandt Kapitaltilskud af Aktiverne til Aarets Indtægter: „de Summer, der antages kontant at ville indlømme ved Salg af Frederiks Kirkeplads og den derpaa værende Ruin“, og i den sidste Finantslov, hvor denne Indtægtspost findes opført (1874—75), er den anført „som Indtægt ved Forbrug af Formue og Stiftelse af Gjæld“, Udtryk, der aabenbart ikke henlede Tanken paa andre Formaal end de pekuniære. Og til denne Post, der saaledes gaar igjennem 6 Finantslove, knytter der sig hverken Forhandlinger eller andre Data, hvoraf der skulde kunne udledes nogen Støtte for en Fravigelse af Ordenes naturlige Betydning. Skjøndt det selvsjælgelig ikke vilde gaa an af tidligere Forhandlinger, der ikke vedrøre den her omhandlede Finantslovbestemmelse, at udlede Fortolkningsdata for denne, er der dog i Virkeligheden heller ikke her Noget, som kunde antyde, at man nogenstunde var gaaet ud fra, at Administrationen skulde kunne træffe en Disposition som den foreliggende uden Bevilling. Der har en Gang tidligere været Tale om at bortgive Ruinen og Pladsen nemlig ved 3die Behandling af Finantsloven 1866—67, hvor det paatænkes at fuldføre Ruinen som en Industriudstillingsbygning. Men ligesom Ministeriet da søgte Repræsentationens Samtykke, saaledes viser ogsaa det ved Afstemningen givne Afslag, at Ingen den Gang tænkte paa at betragte en sliq Disposition som administrativ. Det Medlem (Fenger), der under hin Forhandling hævdede en vis Naadighed for Administrationen til at sælge Pladsen administrativt, erkjendte samtidig, at en Disposition, som den af Ministeren foreslaaede, ikke lod sig foretage uden Bevilling.

Sagens Gang er da nu den, at, efterat de tidligere Forsøg paa at bringe noget Kunstnerisk ud af Ruinen vare strandede, søgte og modtog Ministeren ved Finantsloven af 1869 Fuldmagt til at gjøre Eiendommen i Penge ved Salg og Meningen med denne Fuldmagt bliver saa meget mere indlysende, naar man ser, at Pladsen og Ruinen opføres mellem Eiendomme som Enighedsøcern, Christiansborg Slots Vaskerihus, Neutegaarden paa Jægersborg, det kgl. Hømagasin, Fæstningens Materialgaard, den civile Materialgaard, Kasernen i Kvæsthusgaden, Dokken paa Christianshavn o. fl.; allesammen Eiendomme, hvoraf der ikke var Tale om at ubringe Kunstværker, men kun Penge. Det er i god Overensstemmelse med denne Opfattelse af Transaktionens finantsielle Betydning, at Udøvelsen ved Finantsloven overdroges til Finantsministeren. Efterat dette var sket, maa Ruinen ikke blot fra Rigsdagens, men ogsaa fra Administrationens Side siges at være opgivet som Kunstværk. Paa Finantsloven er den stillet hen som et Aktiv, der skal realiseres, og Spørgsmaalet, om det var ønskeligt i Stedet herfor at beholde den eller at søge et Kunstværk udført paa Grunden, forelaa ikke længer til Afgjørelse. Men iøvrigt er det ligesaa lidt ved Marmorkirken som ved de andre Bygninger paalagt Ministeren at sælge til Nedbrydelse. I Posten ligger kun Bemyndigelsen til at udbringe dem til det mest Mulige. Hvad særlig Ruinen angaar, vilde et Paalæg om at sælge til Nedbrydelse være saa meget mindre naturligt, som det selvsjælgelig ikke har været Meningen at formene Ministeren at sælge paa anden Maade, naar han var heldig nok til at finde en Kjøber, der havde Brug for Ruinen, og saaledes kunde give en høiere Kjøbesum. Pladsen som Byggegrunde og Ruinen som Materiale angiver det Minimum, der altid kunde faas ud af Pandelen, og det Grundlag, paa hvilket Ministeren i Mangel af noget Bedre var bemyndiget til at gjøre Eiendommen i Penge. Men selvsjælgelig havde Ingen beklaget sig, dersom Ministeren ved at afhænde Ruinen til en Kirke, et Theater, en Udstillingsbygning eller paa anden Maade havde faaet noget Mere ud af den end Verdien som nedbrudt Materiale. Havde det derimod været Meningen, at Ministeren for enhver Pris skulde staafe Staten af med denne Eiendom, ogsaa uden Indtægt for Statskassen, ogsaa ved at give den bort, saa vilde man ikke have unbladt at sige det, og saa vilde det ikke have været saa længe med at blive den kuit.

I Henhold til det Ansørte maa Udvalgets Flertal bestride, at Ministeren har havt Hjemmel til at træffe den foreliggende Disposition.

Men foruden den saaledes tilstedeværende Competenceoverskridelse, og det derved Statskassen paaførte Tab, bærer hele Handelen et saadant Præg af Mangel paa Omsigt og Henfyn til Statskassens Lære, at den foreliggende Disposition ogsaa i den Henseende fortjener Misbilligelse. Det fremhaves saaledes, at Ministeren har frastrevet sig enhver Ret til at bedømme Planen for Kirkebygningen og vne Indflydelse paa dens påsænde Jødsførelse, at der ikke foreligger nogenjomhelst materiel Sikkerhed for, at Kirken overhoved bliver fuldført, at de under Forudsætning af Kjøberens Misligholdelse truffne Bestemmelser ere ganske usikrede til at sikke Statskassen mod Tab, idet de for afhændede Byggegrunde indkomne kontante Betsp vilde ligge udenfor Statens Rækkevne, og den